

Риль. Любов дракона

Автор:

Катерина Боброва

Риль. Любов дракона

Катерина Боброва

Дракони заворожуюче красиві і манливо чарівні. Дракони надзвичайно підступні і смертельно небезпечні. Ніколи не наближайтеся до них, не вступайте в контакт, не втручайтеся в їхні справи, не укладайте ніяких угод. У жодному разі не вплутуйтеся в лускати інтриги, не беріть участі у вирішенні хвостатих проблем. Пам'ятайте: дракони ніколи не відпускають свою здобич! І нікого не цікавить, що ти маг-перволітка, який не вміє відкривати портали і не знає меж своїх можливостей. Просто виявилася не там, де треба? Спробуй пояснити це ящурам, а заодно довести, що твій народ не винен в їх загибелі, бо інакше ти ввійдеш в історію, як перша, хто вступила на стежку війни з крилатими. Ну а якщо в процесі розслідування тобі сподобався один з драконів, вибач, мила, це твої особисті проблеми. Справи важливіші.

Катерина Боброва

Риль. Любов дракона

Глава 1

Риль важко зітхнула і з пригніченим виглядом втупилася у вікно. Звідти долинали вибухи сміху, чийсь крики, що претендували на пісню, бренькіт гітари, звуки відкорковування пляшок ігристого вина. Сьомий курс з шумом відзначав закінчення Академії і складання останнього іспиту. Завтра вони роз'їдуться по

практикам і настане довгоочікувана тиша. Але це буде тільки завтра. А Риль саме сьогодні потрібно потрапити в північне крило чоловічого гуртожитку. Просто диво, що Жераху вдалося дістати самозапам'ятовуючі папери з лекціями для завтрашнього заліку. Упустити такий шанс категорично не можна. Аж надто в'їдливі пан Рачестер, коли приймає залік зі свого предмета. І треба ж було стати «щасливицею» і вперше в своєму житті річний залік складати цьому педанту. Краще ризикнути зараз і дістатися до чоловічого гуртожитку, щоб потім вислуховувати голосіння матінки і моралі старшого брата-відмінника.

А дістатися буде нелегко. А все через древню традицію, хай їй грець. Збожевльголілим від щастя випускникам нетерпілося поділитися своїм щастям з оточуючими і продемонструвати на практиці, що не дарма сім років за партами штани протирали. Діставалося всім, навіть викладачам, які в цей день норували покинути стіни Академії раніше. Чергові вихователі теж не виявляли особливого бажання заспокоїти майже колишніх підопічних і втручалися лише в крайніх випадках, коли пустощі виходили за дозволені громадською думкою межі. А ось бідним молодшокурсникам діставалося по повній програмі. Їх відловлювали всюди, і найменше, на що ті могли розраховувати, – це кульове заклинання, наповнене якоюсь фарбою. Гірше було, якщо в фарбу генії хімії додавали особливо стійкий компонент, і тоді до приїзду викладачів бідоласі доводилося ходити, радуючи оточуючих диким забарвленням волосся і обличчя. А викладачі поверталися в Академію тільки після вихідних. Були забави й гірші, а жарти зліші.

Ось тому Риль зараз і тупцювала біля дверей, не наважуючись покинути безпечну кімнату.

«Може, на спині цифру „один“ намалювати?» – роздратовано подумала дівчина. Перший курс випускники намагалися особливо не чіпати. Причина була в найсуворішій забороні дрібноті, як їх тут називали, задіювати будь-які магічні потоки, окрім істинного зору. Перший курс тільки починав вивчення методів контролю власних сил і весь рік вивчав їх у теорії. Практика очікувалася на другому курсі.

Років двадцять тому в Академії було вісім веж, тепер красувалося сім. Тоді група випускників виловила першокурсника близько восьмої вежі і вирішила трохи побавитися. Чи то жарт здався юнакові не дуже потішним, чи то в нього виявився вибуховий характер, але він вирішив порушити заборону і застосував старе сімейне заклинання, вивчене ним заради забави ще в дитячі роки. Природно, юне

дарування не впоралося з потоками сили, і на одну вежу в Академії стало менше. Групі жартівників довелося терміново перескладати вже на практиці іспит з магічного захисту. Недоука встиг прикрити черговий маг, і, на щастя, ніхто не постраждав, окрім вежі, звичайно ж. Її, треба сказати, відновлювати не стали. Вона і зараз стоїть як почорнілий напівзруйнований зуб, немов у науку ласунчикам. Відтоді першокурсників особливо не зачіпали, та ті й самі намагалися не висовуватися.

Ось тільки Риль сьогодні відсидітися ніяк не може. У будь-який інший час вона б зустрілася з Жерахом в умовленому місці, але зараз це занадто ризиковано. Заскочена в парку парочка – прекрасний привід для витончених жартів. Доведеться йти в чоловічу частину гуртожитку. Виносити з кімнати заборонені папери Жерах відмовився.

Ідею намалювати одиницю на спині дівчина відкинула. Одяг шкода, та й фосфоресцентної фарби у неї немає, а все інше в пільмі буде даремним. Краще надягнути темно-сірий плащ. Згадала, як довго вона засмучувалась через цей предмет гардероба непоказного вигляду, хто ж знав, що він стане в пригоді. Трохи не по погоді – на вулиці душно, як перед грозою. Зате підниз можна надягнути тоненьку туніку з коротким рукавом. На ноги старі і зручні сандалі. Вони не підведуть, якщо доведеться рятуватися втечею.

Залишилася дрібничка – вирішити, як безпечніше дістатися до чоловічого гуртожитка. Мабуть, найпевніший варіант – рвонуть повз чорні руїни. У тому районі поки тихо. Найнебезпечніше місце – відкритий з усіх боків міст через ставок, але пробиратися крізь зарості колючої аггі, якими заріс берег ставка, бажання немає.

Братик, звичайно, її задум не схвалив би. Бездоганний студент, гордість сім'ї. Риль так і уявилося, як Корін з засмученим виглядом хитає головою, вимовляючи довгі моралі і перемижовуючи їх вигуками «Ерлієло, як ти могла!».

Насправді Риль звали Ерлієла, але без запинки її ім'я могли вимовити лише обрані – люба матінка з не менш любим братиком та звиклі до химерних імен студентів викладачі Академії. Всі інші звали її Еріль або Риль або «Ри-и-и-и-ля-я-я, йди сюди. Зізнавайся, негіднице, це ти у батька кулю ймовірностей без дозволу стягнула? Мабуть, з дівчатами женихів собі вишукували?» Ось півроку вдома не була, а досі соромно.

«Все, досить топтатися на порозі власної кімнати!»

Риль рішуче вийшла в напівтемряву коридору і так само рішуче, але тихо причинила за собою двері. Хай допоможе їй Творець і пошле хоч крапельку удачі бідній студентці.

Вибір маршруту повз зруйновану вежу виявився вдалим. Там дійсно нікого не було. Місце дуже моторошне для розгульних вечірок, і дівчина, спокійно оминувши похмурі руїни, увійшла в парк. Пройшовши під віковими велетнями і зрізавши шлях через галявину, вона завмерла, не наважуючись ступити на полотно мосту. Навколо було тихо. Але там, на мосту, вона буде на очах у всіх і абсолютно беззахисна. Ажурний арковий міст ділив гладь ставка на дві рівні частини. У кожній з них панувала своя господиня. У лівій частині над водою височіла жіноча фігура з білого мармуру. Загорнувшись у довгу туніку, вона однією рукою прикривала собі очі, а другу безсило опустила вниз. Напис на статуйі свідчив: «Доля – сліпа». Студенти між собою називали її пані Випадковість. Особливо її недолюбливали недбайливі студенти, звинувачуючи у всіх своїх бідах. Центр правої частини ставка займала жінка в короткій сукні, чию фігуру виліпили з рожевого мармуру. Вона застигла, простягнувши обидві руки до неба, а в широко розкритих очах читалося благання. Напис свідчив: «Не здавайся! Хто втратив надію – загине».

«Надія мені зараз не завадить, разом з крихтою удачі», – подумала Риль і вступила трохи тремтячою ногою на міст. Далі пішла впевненіше. Але на середині мосту Надія, мабуть, відволіклася у своїх Надійчиних справах, і до справи взялася її підступна сестриця – пані Випадковість.

Повітряний потік підхопив дівчину, підняв над мостом і з силою жбурнув у воду. Плащ тут же намок і важкої гирею потягнув її на дно. Риль заборсалася, намагаючись впоратися із застібкою. Як на зло, та розмокла і ніяк не хотіла піддаватися. Дівчина вже майже опустилася на дно, коли під нею почала розкручуватися воронка переміщення. «Матінко, – подумки зойкнула дівчина, – та за що мені все це!»

Ці ідіоти і вектор налаштувати як слід не вміють. Викине її невідомо де, і як їй додому повертатися? Доведеться у братика допомоги просити, а це значить, накрилася її підготовка до заліку, та ще й прочуханки вдома не уникнути. Добре, якщо на сам залік не запізниться! Так... просто чудово підготувалася!

Застібка нарешті піддалася, і плащ важким каменем упав прямо у воронку. «Щоб ти вдавилася, зараза, а ще краще твій господар», – побажала воронці дівчина і спробувала рвонутися в бік, але хижачка вже зачепила свою жертву і повільно втягнула Риль всередину виру.

З іншого боку порталу напрочуд мало що змінилося. Вода залишилася водою, щоправда, тепер вона стала прохолоднішою, та й простір навколо значно розширився. Явно не в калюжу її викинуло. Повітря в легенях стрімко закінчувалося, і дівчина вирішила заради різноманітності поплисти не вниз, а вгору. Заодно і озирнутися не завадило б. У легенях вже горіло від нестачі повітря, коли дівчина виринула з води. В обличчя вдарила хвиля і заліпила очі, ніс і вуха. Вода потрапила в рот і несподівано виявилася гіркою і солоною. Дівчина закашлялась.

«Матінко, поверни мене назад!» – благала Риль, коли чергова хвиля підняла її на свій пінистий гребінь, і вона змогла озирнутися. Найгірший кошмар постав перед її відчайдушним поглядом. Величезне чорне вариво хлюпалося, булькало, перекочуючи тонни води. Зверху завивав повітряний ополоник, не даючи хвилям ні хвилини спокою. І в центрі всього цього котла бовталася крихітна людська фігура. «Все, кінець!» – прийшла відсторонено спокійна думка.

Раптово яскравий спалах блискавки висвітлив темний силует, ліниво дрейфуючий вдалині. Риль не повірила своїм очам: схоже, похорони скасовуються. І плювати вже на залік – аби вижити.

Вигляд у виростаючою з води дерев'яної машини корабля був захоплюючим і дивним. У мертвечо-блакитних відблисках блискавок здавалося, ніби він вийшов з глибин віків легендою, майже нереальним у своєму існуванні тут, посеред бурі. Голі щогли самотньо тяглися в небо, позбавлені своїх вітрил. Розчепіривши лише одне крило, на носі сиділа страшна страхолюдина, здатна одним своїм виглядом відлякати непроханих гостей. Облуплені борти давно потребували фарбування, а днище стало домом для численних морських мешканців.

Риль вчепилася в дерев'яну обшивку корабля мертвою хваткою. Їй потрібен невеликий відпочинок, а потім вона попливе до носа корабля і спробує піднятися нагору по якірному ланцюгу. Пальці зісковзували, та й хвиля норовила затягнути під днище судна. Довелося, зціпивши зуби від напруги, плисти вперед.

На півдорозі щось боляче вдарило по руці, потім по голові і застукало збоку по обшивці корабля. Новий шквал – і перед очима дівчини, витанцьовуючи в повітрі, пролетіла мотузка з прив'язаною до неї щаблиною.

Вітер нещадно смикав мотузяну драбину, а заодно і ту божевільну, що намагалася по ній піднятися. Риль збилася з рахунку, скільки разів вона притулялася до борта корабля усіма частинами свого багатостраждального тіла. Дерево, злісно вишкірившись скалками, щедро встромляло їх у тіло незваної гості. Дівчина шипіла від болю, лаялася, але вперто повзла вгору.

Нарешті над головою завиднівся борт корабля. Вона акуратно перелізла через розхитані дошки і, важко дихаючи, звалилася на палубу. Спалах блискавки – можна озирнутися, а заодно і здивуватися – палуба виявилася порожньою, а шторм у самому розпалі. Ніс у черговий раз задерся на височенну хвилю і стрімко полетів униз, щедро обливши водою половину корабля.

Видно було погано, рідкісні спалахи блискавок давали занадто слабке освітлення, і Риль спробувала зорієнтуватися, вдихаючи корабельні запахи. Результат був невтішний. Пахло морем, але не людьми. Не відчувалося в повітрі ані запаху приготовленої їжі, ані наловленої риби, ані надраєної з милом палуби. Холод заповзав у душу, змушуючи щільніше притиснутися до борту корабля і напруженіше вдивлятися в темряву. Інстинкти волали про небезпеку і про те, що краще пошукати укриття, ніж йти зараз на розвідку. Краще перечекати ніч де-небудь у затишному куточку, хоча б серед тих бочок, що стоять неподалік, поскрипуючи обв'язаними мотузками.

Риль майже повзком дісталася бочок, навпомацки знайшла край парусини, що прикривала бочки, і забилася під неї, намагаючись не надто голосно стукати зубами від холоду. Сиділа, зіщулившись у грудочку, прислухаючись до шаленого плескоту хвиль за бортом і дикого завивання вітру. Буря тільки почала розходитися, прагнучи дістатися до палуби нахабного кораблика і перевірити, чи немає там кого живого.

Несподівано вітер стих. Так буває, коли буря, немов утомившись, відправляється на відпочинок, щоб набратися сили перед черговою атакою. І немає нічого більш чарівного, ніж цей уявний спокій, коли все завмирає в очікуванні ще більш запеклих ударів стихії.

Палуба раптово оживає. Дробний стукіт підборів лунає зовсім поруч з місцем, де зачаїлася дівчина. Хтось невидимий квапливо проходить повз. Риль тихенько визирає зі свого притулку, і дивне видовище постає перед нею. Палубою, на висоті трохи більше метра, по повітрю пливе ліхтар. Ось він завмирає в повітрі і, хитнувшись, розвертається до лівого борту, ніби чиясь невидима рука керує ліхтарем. У цей момент яскравий спалах блискавки освітлює корабель, і дівчина завмирає від жаху – палуба порожня. Самотній ліхтар висить у повітрі, але його господаря не видно.

– Оце так погода сьогодні, – кризь скрип снастей доноситься до дівчини чийсь голос. І Риль пірнає назад під парусину.

– Твоя правда, розгулялася буря не на жарт. Ех, люблю я, коли палуба під ногами ходором ходить, аж живим себе відчуваєш, як в старі добрі часи.

– Ти тому зі своїм ліхтарем тягаєшся? Ностальгуєш, старий шкарбуне?

– Наче ти не згадуєш себе живим? Всі ми ностальгуємо. Мені сьогодні людським духом війнуло, о-о-он біля тих бочок.

– Це твій маразм там пахне. Мабуть, знову дівчину згадував?

– Згадував. Чому ж приємне щось не згадати? Хороша була. Що й казати. Тіло біленьке, м'ясо м'якенька і смачна-а-а-а, напевно. Шкода, довелося її Блідолицю віддати.

– Ну, у нього в Терлістагах теж не мед. Довго вона там не протягне. З його підземель ще ніхто живим не вийшов.

– Так-то воно так, – зітхнув невидимий співрозмовник, – пішли, чи що, в карти перекинемося, а то дивись, як море біснується. Палубу точно залле, а мокнути мені щось не хочеться, нехай навіть і по пам'яті.

На палубі почулись кроки, які, на полегшення дівчини, затихли на іншому кінці судна. Заскрипіли давно не змащені двері, гулко грюкнули, і настала тиша. Вдалині біснувалася буря, підбираючись все ближче, щоб знову вдарити по кораблю.

Риль, скрючившись, сиділа в своєму хиткому сховищі. Лише гулкий звук ударів серця говорив, що вона жива і не перетворилася в одну з неспокійних душ, що населяли це плавуче корито. «Якщо повернуся, особисто того жартівника, що мене сюди закинув, освіжую. І ніхто мене не зупинить!»

Але для цього треба повернутися. Риль засумувала... Ментальний зв'язок з сім'єю не працює. Нікого з друзів вона докликатись не може. А це дуже погана ознака... дуже.

Сумні роздуми перервало сліпуче світло, що поглинуло судно. Пролунало басовите гудіння спрацьовуючих заклинань. «Потужно», – шанобливо оцінила Риль. Здавалося, що корабель підняли в повітрі і тепер він висить, заплутавшись у павутині білого світла.

– Тримай правий борт! Тримай, я сказав! – пролунав крик, що змусив її здригнутися.

– У нас прокол, капітане!

– Закрий чим хочеш, хоч дупою своєю! Стакс, твою за ногу, тримай правий борт, у тебе зараз саме все порветься, без жодної допомоги. Я тебе тоді самого на дрібні ганчірочки порву!

– Капітане, активність по лівому борту!

– Я тобі дам активність в одне місце! Ну, де ти її розгледів, сліпота інвалідна? Тобі просто ліхтар на захист кинули. Ну, куди ти потужність на себе забрав, безмозкість ходяча. Ти ж правий борт оголив! Поверни все, як було! Швидше, я сказав, швидше! Ще пара секунд, і ти у мене до кінця життя на річковий посудині веслом працювати будеш.

– Капітане, нестабільність по правому борту. Я не встигаю закладати діри. Капітане, нам не втримати щит!

– Тримати, сухопутні оселедці, тримати, я сказав! А-а-а, щоб вас мами ніколи на мої очі не показували. Пішли. Усе.

– Але капітане...

– Що «капітане»? Я не капітан. Я головлікар палати вбогих і криворуких. Саме час самому топитися.

– Капітане, можна хоч судно оглянути.

– Та що вже тепер оглядати. Всі, хто нам потрібен був, – тю-тю, витекли. Ручкою вам тільки, йолопам, помахали. На огляд півгодини.

Їм вистачило і десяти хвилин, щоб виявити притулок Риль.

Глава 2

Чоловіча рука міцно вчепилася в плече дівчини і, як цуцика, витягла на палубу.

Риль опинилася в оточенні похмурих фігур, закутаних у чорні плащі. Вони мовчки розглядали знахідку. Та ж, опинившись на палубі, що продувалася вітром, обхопила плечі, намагаючись зігрітися. Вигляд у неї був досить жалюгідним: мокра туніка прилипла до шкіри, майже нічого не приховуючи, босі ноги, вкриті гусячою шкірою, пританцьовували від холоду на місці, колись шикарні каштанові локони злиплися в паклю, на щоці красувалася велика подряпина. Обламані нігті і здерті в кров руки довершували образ жертви трагічних обставин. Навіть за дуже великого бажання прийняти її за злодійку було важко. Мабуть, це зрозуміли й незнайомці.

– Капітане, ми тут пасажира знайшли, точніше пасажирку, – відкинув капюшон один з них, відкриваючи молоде, чисто виголене обличчя з пронизливими блакитними очима.

Комір на капюшоні прокашлявся, з коробочки, підвішеної на край коміра, почувся вже знайомий дівчині голос: «Ви що там, налигалися, хвости оселедцеві? Які баби вам там ввижаються?»

Молодик почервонів і почав виправдовуватися: «Капітане, ми дійсно ба... дівчину знайшли. Вона на палубі ховалася».

Рація задумалася, а потім голосом капітана наказала: «Тягніть її сюди, та обережніше, а то притягнете мені невідомо кого на корабель. Хіба можна щось хороше знайти на цьому могильнику!»

Обличчя молодика посуворішало. Він окинув пильним поглядом Риль, намагаючись виявити в ній загрозу, несподівано зітхнув, зняв плащ і накинув їй на плечі.

У цей момент терпіння бурі закінчилося, і вона з подвоєною люттю накинулася на корабель. Перша ж хвиля дісталася до палуби, намагаючись змити з неї нахабних люців і вдосталь погратися з ними, а може, навіть отримати в своє вічне володіння.

Щастя було таким недовгим! Варто тільки було дівчині з насолодою закутатися в теплий плащ, вдихнути терпкий чоловічий запах, як щось різко штовхнуло її в груди, виливши на неї тонни води, і потягли по палубі.

Риль відчайдушно замахала руками, намагаючись зачепитися за що-небудь, щоб не бути змитою за борт. Марно! Під пальцями відчувалося лише повітря.

Раптово чиясь рука вхопила її за комір і висмикнула з потоків води. Кашляючи і тремтячи під сильними поривами вітру в мокрому наскрізь одязі, Риль мало що розуміла з того, що відбувалося. Палуба сказала під її ногами, і лише жорстка хватка чоловіка не давала дівчині втратити рівновагу.

– Стає небезпечно. Ходімо. Більше ми тут нічого не знайдемо, – долинули голоси крізь шум.

«Втопити мене вирішили, не інакше!» – майнула панічна думка, коли Риль потягли на борт. Дівчина забилася – марно, чоловік обхопив її за талію і легко підняв над бортом. Переляканий зойк, і вона стрімко заковзала по величезній трубі вниз.

Одним кінцем труба кріпилася до борту корабля, другим йшла прямо в воду. Її рятівники або викрадачі, розберемося пізніше, припливли на смішному підводному кораблику. Довга, схожа на змію, яка щойно пообідала, штуковина висіла під водою. Прозора труба йшла прямо в її черево. На тому кінці дівчину зловили, поставили на ноги і мовчки, контролюючи кожен рух, повели коридором.

Провідник штовхнув Риль в крихітну комірчину, замкнув за нею двері. Камера була близько метра в довжину і стільки ж в ширину. Більшу частину займав тапчан, на який і сіла дівчина, підібгавши під себе ноги, щоб хоч якось зігрітися. Плащ остаточно промок, втома брала своє, і Риль занурилася в якусь дивну дрімоту. Крізь заціпеніння вона почула, як повертається замок у дверях, але сил отямитися не було. Її потрусили, гукнули, потім просто підняли на руки і кудись понесли.

Яскраве світло різонуло очі. Дівчину опустили на стілець, що стояв у центрі круглої з низькою стелею кімнати, трохи притримали, коли вона стала завалюватися на бік.

– Хто ти і що ти робила на кораблі Агралі?

Риль зіщулилася. Близько десятка чоловіків, одягнених в однакову чорну з синіми смужками на рукавах і комірці форму, пильно розглядали її.

– Та що з нею говорити? – тут же підскочив один з них, сережка у вигляді срібного півмісяця хитнулася в такт. – Катувати треба! Ви на її обличчя подивіться! Відразу видно – продажна тварюка. Придавити, та й край.

– Заспокойся, Харзере, тобі слово не давали, – поставив його на місце капітан. Риль одразу впізнала його за голосом, та й вишитий якір на плечі кітеля не залишав сумнівів, хто перед нею. – Ти можеш говорити? Можеш пояснити свою присутність на кораблі Агралі?

Риль знизала плечима. Правда була занадто неймовірною і небезпечною, щоб її викладати, не знаючи, якою мастю грає противник. Але ж щось шукали вони на тому кораблі? А може, не що, а кого? Версія не гірша за інші, чому б і ні.

– А що ви там робили? Шукали когось?

Наступної миті Риль опинилася в повітрі, а рука Харзера міцно стискала її горло.

– Відповідай, де вона, тварюко! Поки я з тебе все твоє чаклунство не видушив. Почну кишки випускати, одразу заговориш, – кричав він їй в обличчя, не перестаючи стискати пальці.

Риль вже не сипіла і не намагалася розчепити залізні пальці зі свого горла, вона покійно повисла на руці цього божевільного. Світ втратив свою різкість, навіть голос мучителя затих.

Раптово хватка зникла, і Риль з усього маху впала на підлогу. Цілюще повітря наповнило легені.

– Я останній раз тебе попереджаю, твоя високосте, ще раз втрутишся, і ти у мене своїм ходом за нами підеш, і плювати мені, яке в тебе походження.

– Найвище, – буркнув Харзер, піднімаючись з підлоги. На дівчину він не дивився. – Добре. Але я доповім, куди слід, що ти панькаєшся з темними, капітане.

– Та хоч намалюй, головне – не заважай, – беззлобно відмахнувся той.

Риль за час їх суперечки трохи прийшла до тями, перестала хрипіти і розкривати рот, як викинута на берег риба.

Всередині неї все клекотіло від злості. Нехай він хоч тричі високість, душити її нікому не дозволено. До того ж зараз багато що залежить від того, як вона себе поведе – залишиться тремтячою переляканою дівчинкою чи...

Риль встала і попрямувала до дверей. Двое матросів тут же заблокували їй дорогу. Мовчки повернулася, демонстративно взяла стілець, приставила до стіни, сіла, насунувши на голову капюшон. Все, вона втопилася, замерзла і, здається, захворіла, і плювати їй на цей допит. Відповідати на питання душителя вона не збирається.

– Я так розумію, співпрацювати ти відмовляєшся, – присів поруч з нею навпочіпки капітан, – і що нам треба зробити, щоб це виправити?

- Капітане! – обурено завив Харзер.

- Замовкни, – гаркнув той, остаточно виходячи з себе.

- Гарячий чай, карта, сухий одяг і душ, – сиплим голосом відповіла Риль.

- І все? – здивувався капітан. – Я був упевнений, що ти забажаєш як мінімум половину королівської скарбниці.

- А що, у короля пристойна скарбниця? – зацікавилася дівчина.

- Не те слово, – посміхнувся капітан, – він готовий віддати все, що завгодно, за повернення дочки. Чай зараз принесуть, карта тут. Душ і одяг будуть пізніше. Усе?

- Поки – так, – кивнула, – до скарбниці повернемося пізніше, – і не без задоволення почула, як збоку заскреготав зубами від люті Харзер.

Для того щоб підійти до столу, довелося зібрати залишки сил. Невже вона дійсно захворіла? Як невчасно!

Риль кинула уважний погляд на розкладену карту. Задумливо провела пальцем по лініях материків, намалювала карлючку на блакитному плямі океану. Поруч хтось поставив паруючий кухоль з темно-коричневим напоєм. Пахло смачно, але абсолютно незнайомо. На жаль, довгоочікуваний напій їй поки не доступний, хіба що зробити маленький ковток на пробу. Все одно доведеться переходити на місцеву їжу і воду, а це можна буде зробити тільки якщо пробувати.

«Отже, що ми маємо» – підвела підсумок Риль. Світ не її, але мова загальної лінгвістичної групи, значить зв'язка одна. І то добре. Магія є, ось тільки місцеві активно використовують техніку, причому досить складну. Взяти хоча б цей підводний апарат. У його роботі вона не відчуває ніякої магії. Так, це точно не сусідній з її рідною домівкою світ. Його вона знає досить добре. Подібні сплави техніки і магії можливі в п'ятому чи шостому. Так що, схоже, тут вона застрягла. На те, щоб обшукати всю зв'язку світів, піде пристойна кількість часу.

Капітан втратив терпіння, дивлячись, як дівчина вимальовує безглузді фігури, водячи пальцем по карті.

- У тебе є, що нам сказати? – повернув він її до дійсності, – чи продовжиш милуватися картинками?

- Ім'я Блідолиций вам про що-небудь говорить? – обережно почала гру Риль.

- Герцог Еспергус на прізвисько Блідолиций, – присвиснув капітан, – відома особистість. Ось хто вже точно пов'язаний з темними.

- Дівчинка у нього, в підземеллях Терли... Турли...

- Терлістагах, – підказав капітан.

- Так! Саме так.

- Ви їй що, вірите? – втрутився Харзер. – Хіба можна темним хоч у чомусь вірити?

- Досить! Ваша високосте, йшов би ти звідси, – ласкаво попросив капітан.

- Я особисто перевірю кожне твоє слово, темна, і якщо ти збрешеш, – Харзер багатозначно замовк. Неприкрита погроза легко читалася в його погляді.

- Перевіриш, обов'язково перевіриш, особисто і в Терлістагах, – вніс пропозицію капітан.

Ця ідея чомусь не викликала особливого захоплення у принца, він ще трохи посвердлив дівчину злісним поглядом, а потім велично зник. Схоже, цей аристократ дістав уже всю команду, але сперечатися з ним наважувався лише капітан. На борту свого судна він був головніший за короля і мав повне право послати будь-кого куди подалі.

- Чай, я бачу, тобі наш не до вподоби. Боїшся, що отрую? Даремно. Ти для мене зараз цінний свідок. Якщо повернемо принцесу, слово даю, про твою темність ніхто і не згадає, та й не вірю я в неї. Ходімо. Ти там про душ згадувала? Звати тебе як?

– Риль, – невдоволено пробурчала дівчина, звернення «темна» різало їй слух.

– А мене Аскерт. Будемо знайомі. Лексе, проведи гостю. Це мій старший помічник. Той ще дурило, але хороший хлопчина.

Хороший хлопчина підозріло покосився на дівчину, немов вона ось-ось повинна була перетворитися на чудовисько. І не дивно, за логікою, нічого звичайній людині робити вночі на кораблі незаспокоєних душ.

Старпом швидко довів її до душової кабіни, нашвидку показав принципи її роботи і, наказавши економити воду, зник, обіцяючи повернутися з сухим одягом.

Одяг виявився все тією ж чорною формою, яка мішком повисла на дівчині. Після душу очі у Риль стали остаточно злипатися, ноги ледве змогли дотягнути змучене тіло до ліжка в крихітній каюті, після чого дівчина провалилася в глибокий сон.

Розбудив її все той же «хороший хлопчина», Старпом, і передав наказ капітана з'явитися в кают-компанію. Витративши десять хвилин в безнадійній спробі привести себе в порядок, Риль плюнула на зовнішній вигляд і потопала босоніж по коридору – взуття їй не видали, а сандалі вона втратила ще в морі.

Голова у Риль розколювалася, в роті пересохло, тіло трусило від ознобу. У ступні від підлоги впивалися крижані голки холоду, пронизуючи тіло наскрізь, змушуючи зуби вистукувати ритмічну дріб. «Так і є, захворіла», – з прикрістю констатувала вона. Але про хвороби доведеться забути, не час для слабкості і, на жаль, не до лікування.

Не відразу затуманена хворобою свідомість звернула увагу на тишу, що панує на підводному човні. Не гуділи двигуни, не скрипіла обшивка під вагою товщі води, не стукали черевики матросів, що носяться по коридорах. Підлога під ногами поводитися напрочуд сумирно. «Чи не припливли ми кудись?», – здогадалася дівчина.

Старпом привів її все в ту ж кают-компанію. За круглим столом на самоті сидів капітан і переглядав якісь папери.

– А ось і наша люба гостя, – радо посміхнувся він, ніби зустрів свою найближчу і найулюбленішу родичку. Така зміна в поведінці капітана не могла не насторожувати. Хоча вчора Аскерт поставився до неї без неприязні, але й особливої привітності не виявив.

– І вам доброго ранку, – ввічливо привітала його Риль.

– А ось тут ти не маєш рації. Хе-хе. Уже далеко не ранок. Добрі люди пообідати встигли, поки ти спала. І не тільки пообідати. Думаю, тебе порадує новина, що принцесу знайшли і звільнили сьогодні на світанку. Через пару днів вона повернеться до палацу. Живою і майже неушкодженою. Ну, це нічого, наші лікарі її вмиють підлатають.

– Рада за неї і вашого короля, – сухо привітала капітана Риль. Холод від підлоги піднімався по ногах, а в очах починала згущатися темрява.

– Як ти себе почуваєш? – зауважив її стан капітан.

– Нормально, бувало й гірше, – спробувала посміхнутися.

– А ну ж, – чомусь їй не повірили. Капітан підійшов, доторкнувся долонею до лоба. – Та ти вся гориш. Тримай, – він узяв з крісла блаженський плед і накинув на плечі дівчини. – Боюся, твоє лікування доведеться відкласти. Король наказав доставити тебе до палацу. Зате після аудієнції обіцяю: найкращі лікарі в палаці тебе швидко на ноги поставлять.

Зовні яскраво світило сонце. Ледве помітний бриз був холоднуватим для літа. «І тут теж весна», – із задоволенням подумала Риль. Що більше збігів з рідним світом, тим ближче він розташований по зв'язці, тим більше шансів, що її знайдуть і вона повернеться додому.

Глава 3

По набережній пробігла широка тінь, на долі секунди закривши сонце. Риль підняла голову. Три гігантських крилатих силуети ширяли над містом.

– Дракони! – Риль в захопленні простежила поглядом, як трійця повільно заходила на розворот над морем. Н-да, ілюстрації в підручниках та картини в галереї не могли передати і сотої частки грізної величі господарів повітряних просторів.

– Прилетіли на нашу голову, корови літаючі, – ані захоплення, ані добрих почуттів до драконів капітан явно не відчував. – Посольство надіслати надумали. Мізки у когось з них заклинило або хвіст прищемило? До сьогоднішнього ранку в нашу сторону навіть дивитися не хотіли, тільки й знали, що рибу з сітей красти, а тут, на тобі, іжака ім в пашу, з офіційним візитом приперлися. Головне, біля порту весь час крутяться. Так я і повірив, що вони сюди милуватися кораблями сновигають.

– Красиві! – не підтримала обуренням капітана дівчина. Прикривши від сонця рукою очі, вона із захопленням дивилася, як трійка драконів вимальовує витончену спіраль, облітаючи вежі королівського палацу.

– От цікаво, що вони в нас забули? – капітан скривився, дивлячись на політ крилатих. Хотів було сплюнути від досади, але втримався. – То на бриючому пройдуть, то по набережній прогуляються. Зустрічають когось, абощо? Ти постій тут секундочку, я піду, екіпаж найму, щоб тебе до палацу доставити. І не думай нікуди йти. На тебе все одно мітку поставили, миттю знайдемо.

Він швидко попрямував по гранітних плитах набережної в бік дороги.

«Куди я піду? – з тугою подумала Риль. – З міткою, без мітки, я зараз насилу на ногах стою, не те щоб бігти кудись».

Бухта, яка прихистила їх підводний корабель, врізалася в берегову лінію, живописно розбиваючи її на численні затишні бухти з жовтими піщаними пляжами. З одного її боку до самої води спускалися хвойні ліси, з іншого – високі скелі гострими краями випробовували терпіння хвиль, змушуючи розбиватися об них, піднімаючи в повітря міриади палаючих на сонці райдужних бризок-діамантів. Центральна частина бухти служила портом, у якому, немов стовбури дерев у лісі, стояли щогли кораблів. Вони поскрипували на вітрі, і чайки з нявкаючими криками носилися між ними, час від часу зупиняючись на якійсь із рей.

Місто лежало на високих пагорбах, різнокольоровими дахами спускаючись до моря. Над цією пишнотою багатого приморського містечка, облаштованого з очевидною любов'ю і турботою, немов дорогоцінна корона, височіли біло-рожеві зубці веж королівського палацу. У синьому, особливо яскравому весняному небі кружляли силуети драконів, спалахуючи на сонці то антрацитно-чорною лускою на спині, то сріблясто-білим черевом. Риль із захопленням дивилася на політ трьох гігантів. Вражає, як вони утримують свої величезні тіла в повітрі, віртуозно розрізаючи його помахами крил, примудряючись при цьому майже миттєво змінювати напрямок польоту.

Три дракона, немов вловивши захоплений погляд дівчини, стали різко знижуватися, прямуючи в бік порту. Ось вони закрили собою півнеба, ось з легким скреготом торкнулися гігантськими кігтями кам'яної поверхні пірсу. Невагомий серпанок огорнув три витягнутих, покритих чорною лускою тіла. Риль ледь встигла розгледіти, що в кожного дракона луска має свій власний відтінок. У переднього лусочки обведені золотою окантовкою, через що виникало відчуття, що на дракона розсипали золотий пилок, який він спробував струсити, але пилок лише змістився до краю. У другого, що розташувався з лівого флангу, в центр кожної лусочки немов помістили по смарагду, і вони спалахували на сонці яскраво-зеленими цятками. Третій хизувався чорним з блакитним відливом забарвленням шкіри.

Димка приховала драконів із поля зору, а через секунду по набережній до дівчини впевненим кроком прямували трое чоловіків. Всі трое були чимось схожі, немов рідні брати: чорне волосся блискучими локонами спускалося до плечей, шовкові сорочки підкреслювали стрункі м'язисті тіла, на смаглявій шкірі виділялися нелюдські очі. Так-так, очі у цієї трійці були дуже примітні. Зі спини їх ще можна було прийняти за людей, але варто було зловити погляд чорних з золотисто-вертикальним розрізом зіниць, як холодок усвідомлення їх чужості людській расі проникав у душу, закручувався вихором у шлунку, змушуючи ковтати гірку від хвилювання слину.

Драconi деякий час з холодним інтересом розглядали посталий перед ними людський екземпляр. Риль теж не поспішала першою завести розмову. Коли ще доведеться ось так зблизька роздивитися драконів. Нехай і в другій їх подобі.

На першому курсі їм лише побіжно розповідали про господарів неба. Та й вся розповідь складалася з суцільних не: «не наближатися, не вступати в контакт, не втручатися в їхні справи, не укладати жодних угод». Прямо як з бойовими

артефактами: «не направляти, не заряджати, краще взагалі не чіпати і не застосовувати, з порожніми поводитися завжди, як із зарядженими».

А вона і не наближалася, самі підійшли. І на вигляд зовсім не страшні, а навіть навпаки. Якщо стерти гордовитий вираз з облич, або все-таки морд, та заявитися на бал в обнімку з такими кавалерами... Н-да, як все погано. Чи то драконівська чарівність, пішла б вона куди подалі, дає про себе знати, чи то гарячка... Але думати про кавалерів в її становищі – остання справа.

Нарешті драконам набридло зображати з себе бронзові статуї, вони обмінялися швидкими поглядами, а потім перший, лише зробивши натяк на уклін, вимовив: «Високоповажна пані, дозвольте нам привітати вас в Алькаруеті!». Від вібруючих ноток драконівського акценту в його голосі у дівчини по спині пробігли мурашки. «Цікаво, на що перше западають жінки, – промайнула підступна думка, – на екстравагантну зовнішність чи на чаруючий своєю нелюдськістю голос?»

Уроки матінки не минули дарма. Риль легко і невимушено зобразила реверанс. І нехай в старому пледі, в широких матроських штанях і довгій куртці, зі скуйовдженим волоссям вона була схожа на скаженого кажана, що вирішив погріти свої крила на сонечку, етикет залишався етикетом. А ось далі слідувати йому було вже безглуздо. Риль залишалося сподіватися, що дракони це теж зрозуміють.

На жаль, надії довелося померти.

– Дозвольте представитися, – дотримуючись високого стилю, продовжив дракон, – я – голова посольства драконячого народу Ластіран Арогерм Де Регірмаф, це Фестігран Таліарн сет Регірмаф, – схилив голову правий дракон, – і Кестірон Ахлармар сет Регірмаф, – кивнув лівий, а потім усі троє звернули на дівчину вичікувальні погляди.

Риль замислилась. Представлятися повним ім'ям не варто. В інших світах простірники завжди використовували псевдоніми, але Риль не на роботі, у неї надзвичайна ситуація, тому можна назватися домашнім скороченим варіантом, щоб залишити своїм хоч якусь підказку.

– Ви можете звати мене Риль, – з викликом сказала дівчина, дивлячись в чорно-золоті очі Ластірана.

Той навіть оком не змигнув, почувши настільки коротке ім'я незнайомки.

– Високоповажна пані Риль, ви зробите нам честь своїм візитом.

Ось тепер прийшла черга дівчини приховувати своє здивування. Дракони запрошують у гості? Так, що такого сталося в світі, що вони не просто опустили до розмови з людиною, але і запропонували розділити дах над головою? Риль навіть почекала, чи не звалиться небо від подібного, ні, лишилося на місці.

– На жаль, скористатися вашою гостинністю я не можу. Мене чекають в палаці.

– Ви впевнені, що вам потрібно туди йти? – Фестігран окинув промовистим поглядом далекий від благополуччя вигляд дівчини.

– На жаль, так.

Дракони обмінялися тривожними поглядами.

– Пані Риль, – зітхнув Ластіран.

– Просто «Риль», без пані.

– Добре, Риль. Як би дивно це не звучало, ви можете розраховувати на нашу допомогу. Ми обов'язково знайдемо вас у палаці. І передайте капітанові, який вже всі чоботи протоптав від нетерпіння, що він відповідає за вашу безпеку своєю головою. А вона у нього одна.

З цими дійсно дивними словами, трійця розступилася, звільняючи дівчині дорогу. Та ошелешено кивнула їм на прощання і, підібравши поли свого пошарпаного пончо, потопала до капітана.

Якщо навіть не брати до уваги те, що лускаті нічого не роблять просто так, і їх інтерес до її персони більш ніж загадковий, опинитися між молотом і ковадлом бажання немає. У будь-якому випадку варто триматися від драконів подалі. Нехай король і виявиться королівською сволотою, ця сволота буде зрозумілою і

передбачуваною за людськими мірками. А ось передбачити поведінку рептилій вона не береться.

Капітану набридло чекати, коли Риль повільною ходою причовгає до дороги. Залишивши в спокої впертий гудзик на манжеті куртки, він у три кроки подолав відстань до дівчини і підхопив на руки. По дорозі Риль вислухала про себе багато нового і мало хорошого. Виявляється, тільки божевільна, позбавлена будь-якої розсудливості, дівчина буде спілкуватися з лускатими пройдисвітами без належної охорони. Оскільки подібне спілкування завжди закінчується однаково – зганьбленою дівочою честю.

В усі часи дракони чинили однаково – викрадали вподобану жертву, правда, з її ж згоди. Що й не дивно. Про силу драконівського чарівності ходили легенди. Де тут правда, а де всього лише жіноче виправдання своїй слабкості – розібратися складно. Ось тільки Риль ніяк не вписувалася в звичайну схему спокушання дівчат. Сподобатися комусь в її теперішньому хворобливому і побитому вигляді можна було за умови, що дракон глухий, сліпий і живе на безлюдному острові. Висновок сумний: хвостатим вона потрібна не як жінка.

Як ніколи раніше Риль мріяла про зустріч зі старшим братиком. Нехай лається, нехай читає нотації, аби забрав звідси, подалі від незрозумілих драконівських інтриг і королівських аудієнцій.

Екіпаж старанно повз вгору по крутих вулицях, піднімаючись все вище і вище над морем. Попереду казковим тортом виступав королівський палац.

Риль з цікавістю розглядала місто. Його жителі явно любили яскраві кольори, лише стіни будинків були складені з білого каменю. На їх фоні віконниці, пофарбовані у всі кольори веселки, виглядали по-святковому. Здавалося, місто живе в ритмі вічного карнавалу.

Екіпаж зупинився біля вигадливо прикрашених воріт, що вели в круглий внутрішній двір палацу. Риль, скоріше нетерпляче, ніж увічливо, допомогли вибратися з екіпажу. Капітан поспішив до парадного входу, гігантськими кроками міряючи площу внутрішнього дворику.

Праворуч і ліворуч від воріт височіли дві башти-близнюки. З боку двору їх стіни були вистелені батогами з великим темно-зеленим листям. Сам двір виявився

невеликим, викладеним пласким бежевим каменем. З усіх його сторін блищали високі, двостулкові вікна триповерхової будівлі палацу, складеного з білого, як і все місто, каменю. За формою він утворював півколо, відрізаний від навколишнього світу величними воротами веж. Самі вежі, побудовані з ніжно-рожевого каменю, надавали будівлі романтичного вигляду.

Дійшовши до сходів, що вели до парадного входу до палацу, Аскерт щось тихо вимовив гвардійцям, що стояли на варті, старший махнув рукою: «Проходьте».

Капітан озирнувся, скорчив незадоволену гримасу на Риль, що ледве пленталась.

– Потім все розглядати будеш. Нас чекають, – промовив, підхоплюючи дівчину під руку.

Вони мчали по коридорах палацу з явно непристойною для цих стін швидкістю. Риль лише мигцем встигала помічати ошелешені погляди придворних, що траплялися на їхньому шляху. Але її увага цілком була поглинута багатим оздобленням інтер'єрів. Тут було на що подивитися. Місцевий король, очевидно, не жалкував грошей на обстановку свого палацу. Дорогі меблі, численні дзеркала, мармурові статуї, важкі пишні порт'єри, розписні стелі, картинні галереї, словом, палац міг без удаваної скромності носити свою горду назву. Ось тільки всій цій пишноті чогось не вистачало або щось заважало.

Може, не з першого погляду, але трохи пізніше ставало зрозуміло, що у всіх цих прикрасах, щедро наліплених на стіни, стелі, вікна, двері, колони і сходи немає жодної прямої деталі або кута. Все навколо заповонило округлості, хвилясті лінії, закручені спіралі, овали і кола. Навіть на порт'єрах, що водоспадами спадали вздовж вікон, були зав'язані кокетливі бантики. А суворі дзеркала просто потопали в золочених завитках рам.

Місцева картинна галерея виявилася під стать всьому палацу. Королівська сімейка була зображена в райдужних тонах. Їх Величності і Високості ловили метеликів, годували пташок, вигулювали собачок, гладили кішечок, щасливо посміхаючись своїми трохи опухлими від жиру очками. Особливо зворушували окремі зображення королівських вихованців. Бідні тварини. Ну як можна було з серйозною собакою зробити ось таку веселу істоту з бантиками на голові і капцями з бубонцями на ногах? Не пощастило навіть пернатим. Птах невідомої Риль породи красувався в яскраво-червоному, прикрашеному намистинками,

нашийнику.

«Не хотіла б я тут жити», – зробила висновок дівчина і зітхнула з полегшенням, коли вони, нарешті, опинилися в приймальні. Капітан миттєво кудись випарувався в своїх капітанових справах, залишивши Риль чекати високої аудієнції.

Дівчина і сама була не проти перепочити і зібратися з думками. Босі ноги, нарешті, зігрілися в густому ворсі бежевого килима.

Користуючись перепочинком, Риль занурилася в обдумування тих неприємностей, які звалилися їй на голову за останні дні. Думки про сім'ю краще відразу відсікти. Тільки почервонілих очей не вистачало демонструвати його величності. Себе теж шкода, але хоч плакати не так хочеться. Ось чому вона не на третьому курсі? Давно б уже вдома була! На третьому якраз просторового переміщення навчати починають. Або хоча б на другому – теж непогано: вміння шукати прив'язку до рідного світу їй би зараз не завадило. Хоч знала б, куди закинуло. А тепер сиди в повній, е-е-е, невідомості. Хоча вона і так на рік раніше, ніж належить, в Академію просторового переміщення, скорочено АПП, вступила. І в свої двадцять п'ять років вже закінчувала перший курс, у той час як більшість її однолітків тільки готувалися подавати документи на вступ.

Можна раніше було йти з вищої школи. Наприклад, в двадцять, і в двадцять п'ять уже проходити практику при Медичній Академії або Академії Побутової Магії. Була ж одна з її бабусь лікарем. Зате інші родичі зв'язали своє життя виключно з АПП. В Академії і батьки познайомилися. Там же і старший брат навчався.

Просторових магів готують довго і ретельно. Відбір проводиться ще з дитячих років. Якщо дитина хотіла вступати в АПП, вона мала неабияке випробування власної витримки. Багатьох відлякувала сувора заборона на магічні заняття до другого курсу, та й рекомендований вік для вступу був найвищим серед інших навчальних закладів – 24-26 років. Не раніше. Хороший просторовий маг, він як фрукт – незрілим зірвеш – магічний рівень буде слабким, даси перестигнути – отримаєш студента, що не вміє контролювати свою силу. А таких – тільки відраховувати. Ось і не поспішали з раннім навчанням. Оскільки жили маги, як правило, далеко за сто років, то і випуск тридцятидворічних студентів був цілком звичайною справою.

Максимум, чим володіли першокурсники – істинним зором та вмінням сканувати стан свого організму, ось, мабуть, і все. Так, багато хто з них могли похвалитися знанням пари десятків вельми корисних в житті заклинань, як правило, з сімейних архівів. Ось тільки без практики ці знання залишалися лише завченим порядком сплетіння потоків енергії.

Завдяки природній допитливості, підслуханим розмовам дорослих і підглянутим через плече брата конспектам лекцій, Риль приблизно розуміла, що зрештою сталося тоді в парку. Версію про невідомих жартівників, що закинули її в чужий світ, вона відкинула відразу. Занадто небезпечна витівка вийшла. Максимум, що хотіли випускники, – перемістити жертву в найближче містечко або ліс. І потім самим же повернути назад.

Риль спробувала уявити їх перелякані обличчя, коли вони виявили, що їхньої жертви на місці викиду немає. І відчула мстиве задоволення. Хоча їй набагато страшніше було тонути в бурхливому морі або зустрітися з незаспокоєними.

Але якщо потрапляння сюди не справа рук жартівників, то залишається єдиний варіант, який ой як не хочеться визнавати за правду – Блукаючі Вікна. Цей феномен просторових переміщень довгі роки ускладнював життя магів. Десятки теорій намагалися пояснити природу Вікон або передбачити їх появу – марно. Кожна з теорій розбивалася вщент об твердиню практики. Вікна, плювати на дослідників і їх докази, з'являлися, де хотіли і як хотіли, вносячи елемент несподіванки в переміщення. Вони легко могли закинути людину, замість планованого пляжу на південному курорті, у вічні льоди північних широт. Досвідченому магу повернутися у вихідну точку не становило жодних проблем. І все одно – приблизно один відсоток тих, хто потрапив у Блукаючі Вікна, зникав безслідно.

Глава 4

Занурившись у роздуми, Риль, схоже, задрімала і прокинулася від того, що хтось грубо штурхав її за плече.

Дворецький, побачивши, що гостя відкрила очі, тут же відсунувся в сторону. «Пані, вас очікують», – сказав незадоволеним тоном.

Риль потягнулася і позіхнула. Скільки вона продрімала? Хвилин десять, п'ятнадцять? Судячи з перекошеного обличчя придворного, ще ніхто з гостей не дозволяв собі заснути в приймальні в очікуванні аудієнції їх Величності. Йдучи за дворецьким, весь вигляд якого навіть зі спини був просякнутий обуренням, дівчина лише сміялася. Головне, щоб за сон в приймальні не позбавляли голови, а презирство місцевого охоронця норм пристойності вона якось переживе.

Короткий коридор з високими світлими вікнами упирався в гігантські двері. Судячи з кількості прикрас, які явно виходять за рамки здорового глузду, двері вели в головний зал королівства. Недалеко від них, постукуючи від нетерпіння носком черевика по підлозі, стояв капітан.

Схоже, їх справді чекали. Не минуло й пари секунд, як важкі двері поповзли в сторони, відкриваючи залитий сонцем парадний зал палацу.

А ось тут Риль очікував сюрприз. Зал виявився цілком білим. Білі відполіровані до блиску плити на підлозі, білосніжні колони, водоспади найтонших штор на вікнах, трон, перлиною застиглий біля дальньої стіни, і на ньому яскрава потворна пляма фігури короля. Місцевий владика був явним цінителем червоного кольору. Його шати варіювалися від бордово-пурпурного до рожевого відтінку. Трохи масне чорне волосся завивалося в рідкі локони, гладко виголене обличчя відображало схильність до переїдання, але очі дивилися по-доброму.

– Його Величність, – гучно оголосив дворецький, що з'явився наче нізвідки. Риль здригнулася від несподіванки. Невже він володіє магією переміщення, інакше як би він так швидко опинився біля трону? – Архаріус Сьомий! – продовжував добре поставленим голосом проголошувати придворний. Дівчина присіла в поклони, але падати на коліна, як капітан, не стала.

«Давня у них династія або ж слабка фантазія на імена. Сьомий Архаріус, треба ж. Хоча стабільність – теж непогано», – відзначила про себе Риль.

– Ясновельможний Владика Сяючого Білого міста, чия добра і мудра рука тягнеться від туману гір на сході до безкрайніх пісків на півночі і вируючого озера Маньягук на заході.

Далі йшло нудне перерахування достоїнств найвищої особи, а також подвигів на благо народу. Риль це було вже нецікаво. Напевно, більше половини вигадано, а може, і все цілком. Вона непомітно озирнулась по сторонам. У лівих вікнах залу, між вежами біля воріт, різнобарвною ковдрою спускалися до моря дахи будинків, а над ними яскраво синіло небо, зливаючись вдалині з таким же пронизливо синім морем, праворуч синій колір цілком панував у вікнах, лише біля самого їх краю зеленіли верхівки дерев парку.

Фраза, що прозвучала тихим, стомленим голосом, змусила її прокинутися: «Підійди ближче, дитя».

Ось так, без представлення, навіть без імені, просто «дитя». Якби не заслуга у порятунку принцеси, з нею б узагалі ніхто не розмовляв. Хто вона? Незрозуміла, підозріла особа, з простим, неблагородним іменем та ще в чужому, чоловічому одязі.

Риль, підкоряючись бажанню його високості, підійшла. «А цієї ночі ви, очевидно, не спали, ваша яскрава величносте. Під очима темні кола залягли, – крадькома розглядала вона короля, – хвилювалися, чекали вістей про дочку».

– Ти повернула батькові його серце, його єдину радість. Скоро, дуже скоро я побачу свою любу дочку і зможу обійняти її, – очі короля світилися від погано прихованої радості. Зараз перед Риль був не просто король, а люблячий батько, – що бажаєш ти отримати в нагороду?

– Мені багато не треба, Ваша Величносте, – знизала плечима Риль, – але йти мені зараз нікуди, мій будинок далеко звідси, а все майно – те, що є на мені, та з цього добра половина подарована.

– Знаємо-знаємо, – закивав Архаріус Сьомий, – після повернення додому моя дочка неодмінно захоче особисто подякувати своїй рятівниці. У нас вільна гостьова вілла в Небесній бухті? – звернувся він до дворецького.

– Так, Ваша Величносте. Графиня Нуела покинула нас третього дня.

– Ось і чудово, – король був явно задоволений мудрістю свого рішення і збирався заслати незручну гостю подалі від двору. А потім без поспіху вирішити її долю. Або гостя зникне, якщо охорона виявить її зв'язок зі змовниками блідолицих, або

їй підшукають місце в родоводі зубожілого, але древнього роду. Не представляти же простолюдинку рятівницею принцеси.

Дворецький нахилився і щось зашепотів на вухо своєму володареві.

– А, так, звичайно, – посміхнулася Його Величність, – ти можеш розраховувати на нашу гостинність стільки часу, скільки буде потрібно. І твоя заслуга перед короною буде винагороджена. Мій дворецький проводить до скарбника. Сама вирішиш, як розпорядитися нагородою.

– Дякую, Ваша Челичність, – Риль шанобливо вклонилася. Аудієнція підійшла до завершення, і сторони залишилися задоволені один одним.

Раптово бічні двері праворуч від трону різко відчинилися, і в зал стрімко увірвався Харзер. Він змінив матроську форму на химерний костюм оранжево-червоного забарвлення. На його пишному комірі розмістилася ціла ювелірна виставка каменів. Красеня супроводжувала свита з двох молодців, чий одяг був трохи бідніший, ніж у їхнього ватажка, зате гордовитий вираз його обличчя вони копіювали з абсолютною точністю.

Серце Риль стислося від передчуття неминучої біди. Від цього пихатого виродка вона не чекала нічого хорошого.

Кинувши зневажливий погляд на дівчину, Харзер підійшов до трону, вклонився королю.

– Мій вінценосний брате, дозволь дізнатися, з якого часу в нашому королівстві дають прийом темним, та ще й нагороджують?

Обличчя короля витягнулося від подиву.

– Темним? – ледь чутно прошелестіло по залу.

– Темним, – злорадно посміхнувшись, кивнув Харзер, – або наш вельмишановний капітан не розповів тобі, де ми зустріли цю юну особу?

Судячи зі скреготу капітанських зубів, справді не розповів, вирішив приховати.

– А зустріли ми її на кораблі Агралі, правда, капітане? – ласкаво запитав Його Високість, з переможним виглядом оглядаючи присутніх у залі.

– Правда, – Аскерт скривився, але на відкрите протистояння не пішов. Що ж, принаймні він спробував врятувати Риль, і це робило йому честь. Нехай він і давав обіцянку, що гостю не переслідують, як темну, на жаль, його слово порвали на дрібні клаптики, плюнули і розтерли по підлозі. На цій палубі він не капітан, і морські закони честі в палаці нічого не значать.

– Темна, – повторив король, і на його обличчі промайнула гамма почуттів від подиву, презирства до страху. Він навіть ноги підібгав під себе, немов у залі з'явилася небезпечна комаха. Дворецький, нахилившись, знову щось пристрасно зашепотів йому на вухо.

– Темним немає місця в нашому королівстві, – погляд його величності дивився крізь дівчину. У цей момент вона перестала для нього існувати, зате його брат дивився на Риль з неприхованим торжеством. Було в його погляді щось ще, мерзенне і бридке, що змусило дівчину похолонуть.

«Ось і спорталилися, – пронеслася в її голові панічна думка, – а як все добре починалося!»

Темні були завжди і в усіх світах. Кожен маг хоч раз у житті стикався зі спокусою перестати підтримувати рівновагу і стати на сторону сил руйнування. Але не тільки маги шукали собі заступництво у темряві. Спокуса завоювати владу, багатство за допомогою чужої крові і страждань не була вибірковою. Будь-хто міг відправитися цією дорогою. Ось тільки в кінці їх чорні душі чекали, і чекали з нетерпінням. Але як можна оцінити світлість тієї чи іншої душі? Лише Творцеві відомо, згасла в ній остання іскорка світла або ще ні.

«Чи є в нас план?» – мозок марно шукав вихід з цієї поганої ситуації. З якою б радістю він скомандував ногам: «Бігти!». Але, на жаль, за спиною дівчини вже стояли два прислужника Харзера, перекиваючи шлях до втечі.

Риль спробувала взяти себе в руки. Вона – спадковий просторовий маг з усіма шанованої родини. Її предки і не в таких перипетіях бували. Так, її діда дикуни племені Сирдів ледве живцем не зварили і нічого – вибрався. А бабусю

намагалися на багатті спалити за чаклунство, правда, дід її і врятував. Так вони і познайомилися. Думай, Риль, думай!

«А що як... – майнула в голові думка, якої вона чекала і якої боялася, – адже все одно не вийти з палацу живою, чому б замість мук не влаштувати смертельний феєрверк? Легка миттєва смерть для мене, а заодно і для цих мерзотників!».

«І не шкода інших? – тут же прокинулася совість. – Ти відправиш на смерть не тільки негідників, загинуть сотні невинних жителів містечка і мешканці палацу».

«Припини», – благала Риль. Що їй до інших? Але совість так просто не заткати. Зрештою, вона має рацію. Риль ніколи не зважиться застосувати магію, знаючи, що непідконтрольна їй сила вирветься на свободу, ненаситно трощачи і ламаючи все на своєму шляху, обриваючи сотні життів. Нехай вона загине, але піде за нею одна.

«Тоді готуйся до найгіршого, люба, – порадив розум, – пора про рідних згадати та попрощатися».

«Ні, про рідних краще думати поменше», – зціпила зуби Риль, інакше всі її крупички волі вмить розтануть, а тішити цих виродків сльозами або проханнями про помилування вона не збирається. Просити про милості марно. Ауру Харзера вона добре розгледіла, такою жагою насильства та палала. Тут допоможе тільки диво, і бажано те, яке скрутить мерзотнику шию.

Як хочеться жити, просто жити. Але якщо їй судилося сьогодні померти... нехай вистачить сил зробити це з гордо піднятою головою. Простірники не принижуються і не здаються. Харзер ще пошкодує, що вирішив розважитися з «темною», коли його розшукає Корін. Брат завзятий, обов'язково знайде цього гада.

На Риль не надягли ані антимагічного нашійника, ані браслетів, хоча швидше за все вони тут присутні. Значить, виродок упевнений, що ніяка вона не темна. Інакше охорони було б у рази більше. А так – двоє посіпак та сам Харзер. Ні, їй і трьох здорових мужиків досить, щоб не сіпатися до втечі. Та й сили волі вистачає лише на те, щоб йти з гордим виглядом, човгаючи босими ногами по підлозі.

Коридор уперся в кручені сходи, що круто вели вниз. Спускалися довго. Риль нарахувала поверхів п'ять. Три надземних і два підземних. Ах, так, палац стоїть на пагорбі. Так що заглиблюватися можна сміливо.

Його Високість почувалася чудово. Полювання пройшла вдало і попереду лише насолода, головне – розтягнути її подовше. Але спочатку офіційна частина – допит темної. Зате потім... потім вона буде цілком у його владі.

Дівчину ввели в маленьку кімнату з низькою стелею, посадили на стілець, що стояв посеред кімнати. Руки зав'язувати не стали.

За широким дерев'яним столом сидів невисокий на зріст чоловік у чорно-сірій сорочці. Байдужий погляд стомлених очей ковзнув по двом придворним, похолонув, побачивши Харзера, а ось на дівчину Радник глянув з цікавістю. Чуття рідко його обманювало, і зараз він був упевнений, що до них потрапила дивна пташка, досить дивна, але не темна, швидше чужа.

– Починайте, – кивнув чоловік, приступаючи до записів.

Наче все. Попрощалася, обдумала, смерті виродкові побажала, тепер буде не до думок, коли завіса болю заволочить свідомість.

– Так, пане Раднику, – боязко промимрив один з підручних. На цей раз Харзер пустив перед собою одного зі своїх псів. Чоловік схопив дівчину за волосся і, боляче потягнувши вниз, змусив закинути голову назад.

– Відповідай, тварюко, хто ти і звідки? – прокричав він їй в обличчя.

– Тобі не зрозуміти, – прошепотіла дівчина.

– Що ти там шепочеш, тварюко? Язик від страху усох? Зарано! Зараз брат Нііль прийде, тоді ти у нас не просто заговориш, а заспіваеш!

Ззаду кашлянули, і Харзер вимовив, трохи розтягуючи слова: «Брат Нііль сьогодні поїхав у справах. Впораємося без нього. Хіба це справжня темна? Так, сопливе дівчисько, вона нам швидко все розповість».

– Справді? – недовіжливо запитав Радник, піднявши голову від паперів, – а щось мені підказує, що сили волі у цьому дівчиську буде побільше, ніж у деяких здорових мужиків.

Мабуть, у цій фразі було щось особисте, так як її мучитель заскреготав зубами від злості і прошипів: «Даремно не вірите, пане Раднику, зараз вона все розповість».

Сильний удар розбив губи дівчини в кров, і вона полетіла б на підлогу, якби не чоловіча рука, що втримала її на місці. В голові відразу помутнішало.

– Відповідай, тварюко, хто ти?

– Мене звать Риль, – прошепотіли неслухняні губи.

– Ах ти! – другий удар прийшовся в щелепу.

– Тихіше, Асхальд, – застеріг розпашілого чоловіка Радник. – Так вона у вас до кінця допиту не доживе. Ти б краще запитав, на кого вона працює, яке у неї завдання у палаці і хто її зв'язковий в королівстві.

– Може, мені вона все скаже? – пролунав ненависний дівчині голос. Харзер нахилився до самого обличчя Риль і жарко зашепотів на вухо:

– Не чини опір, моя мила темна, тільки гірше буде. Тут все відбувається так, як хочу я. Захочу – тебе будуть катувати довго і наполегливо, поки не скажеш все, що нам потрібно, а захочу – і це припиниться в одну мить, а ти вийдеш звідси живою і неушкодженою. У моїй спальні недавно місце звільнилося...

– Гад! – задихнулася від гніву Риль. Вона повільно повернула голову і з ненавистю глянула в чорні холодні очі, а потім з насолодою плюнула йому в обличчя.

– Тварюко! – відсахнувся Харзер, витираючи плювок. Він підняв був руку для удару, але слова Радника його зупинили.

– Я так розумію, вам відмовили, Ваша Високосте, – трохи глузливо промовив Радник, – схоже, пропозиція була надто щедрою. Твоя стійкість гідна поваги, дитя, але не думаю, що буде розумно і далі дратувати Харзера. У нього дуже важка рука.

Риль мовчки дивилася в червоні від недосипання очі Радника.

– Чи ти прагнеш швидкої смерті? – розгадав її задум Радник і посміхнувся, – непоганий план, але нам дуже необхідна інформація, а ти явно щось знаєш про викрадення принцеси.

– Все, що я знала, я розповіла. Даю слово. Решта не має відношення до викрадення і нічим вам допомогти не зможе, – Риль говорила спокійно і твердо, дивлячись в очі Раднику. Він – її єдиний шанс.

– Слово, – залився гавкаючим сміхом Харзер, – яке слово може дати темна? Будь-яке твоє слово – чергова брехня! Та ваше погане плем'я можна тільки вогнем та тортурами розговорити.

– Щось тут не сходиться, – задумливо мовив Радник, уважно дивлячись на дівчину, – я не відчуваю брехні в її словах. Піду-но я за братом Ніілом, може, він ще не поїхав. Без нього нам не розібратися.

Радник встав і вийшов за двері, забравши з собою стос паперів.

– Старий щур, – в роздратуванні сплюнув на підлогу Харзер, – скільки років працював радником, а нюх як у молодого собаки. Але нічого, нам вистачить часу зайнятися тобою, моя мила. А по темних ніхто плакати не буде.

Риль схопилася з місця і притулилася спиною до стіни. Тепер, коли маски скинуті, вона готова дорого продати своє життя. Трійця задоволено зареготала – потішно, що жертва вирішила чинити опір наостанок.

Риль пощастило. Її мучителі піддалися грі, забувши про час, відволіклися від Радника, і цілком віддалися розвазі. Не дарма, ох, не дарма дівчина свого часу ходила в школу бою. Хоча нічого дивного в цьому не було, п'ятихвилинний спаринг з викладачем входив до переліку прийомних іспитів. Імовірність

переміщення мага в недружне місце завжди висока, та й антимагічні амулети не така вже й рідкість. Іноді немає нічого надійнішого, ніж хороша двійка в голову, подарована супротивнику.

Удар збоку, блок, удар зліва, блок, і пропущений удар обпікає вилицю. Риль кривиться, але стійку не втрачає. Удар у живіт зупиняє дихання, але в голові від болю прояснюється. Стає гірше, коли Його Високість вирішує, що гра все ж затягнулася і дістає з піхов кинджал. Риль мигцем встигає відзначити, що її приріжуть благородним клинком. Десяток секунд їй вдається ухилитися від хижого леза. Однак все частіше воно залишає на її тілі криваві порізи. Сили починають вичерпуватися, а помилки перетворюються у все нові і нові рани.

– Припинити, – голос Радника тремтить від гніву, – вийти геть! Це наказ короля!

Риль, закривши очі, без сил падає на підлогу. Адреналін дав їй сил, але зараз вони витрачені повністю.

– Радій, за наказом короля, тобі дарована легка смерть. Завтра на світанку тобі відрубать голову Сяючим Клинком. Велика честь, темна! Двічі велика, так як ти позбавлена тортур до страти. Більшого я зробити не можу. Брат Нііль дійсно поїхав у невідкладних справах. Тільки його слово може спростувати звинувачення Харзера. Молися, щоб брат встиг повернутися до твоєї страти. Якщо ж ні – ми очистимо ще одну заблукалу на кораблі Агралі душу.

Дівчина слухала вирок, потихеньку провалюючись в рятівний темний вир, в якому немає ні болю, ні холоду. Молодець, Радник. Знайшов для неї вихід. Шкода тільки, що він веде геть з життя.

Прокинулась вона вже в камері. Над дверима сиротливо мерехтів світильник, висвітлюючи сірі, покриті крапельками вологи стіни. Схоже, десь просочувалася вода, проклавши собі шлях крізь стіни. Тишу розбивав ритмічний дзвін падаючих в кутку крапель.

– Чому я не можу, як вода, витекти з цього місця, влитися в який-небудь струмок, а потім відплисти в море, – дурна думка ліниво крутилася в голові. Дівчина сіла на грубо збитий дерев'яний лежак, обхопила руками коліна і тихенько розгойдувалася з боку в бік. В голові було порожньо. Сон не йшов, та й шкода було провести останні години свого життя даремно. На тому світі відіспиться.

Під зводами камери пролунав неголосний звук. Хтось намагався співати. Спочатку тихо, потім все голосніше і впевненіше в камері смертників зазвучали прості слова дитячої колискової.

Спи, моя руда квіточко,

Спи, моя сиза голубонько.

Сонце нехай тебе береже,

Лиш добро до тебе несе.

Риль співала, а по щоках текли солоні сльози. Краще вона виплачеться зараз, зате завтра ніхто не побачить жодної сльозинки в її очах.

Раптово за дверима почувся якийсь шум. Гучні злі голоси, звуки ударів, а потім двері в її камеру злетіли з петель і з сухим гучним стуком впали на підлогу. Всередину ввірвався яскравий магічний світлячок, і Риль поспішила сховати обличчя в коліна, щоб не осліпнути.

– Риль! – знайомий голос пролунав поряд з дівчиною.

– Вона жива, але нам варто поквапитися, – додав хтось.

Риль закутали в теплий плащ і підняли на ноги. І все одно вона не змогла стримати стогін від болю. Її рятівник завмер на місці і винувато прошепотів: «Доведеться потерпіти. Тут ми не зможемо вас вилікувати, але як тільки опинимося під відкритим небом, Кестірон відразу почне лікування».

Дракони! Усвідомлення, у кого вона лежить на руках, неприємно дряпнуло душу. Але хіба так важливо, хто саме витягнув її з камери? Ні, зараз це абсолютно не важливо, а ось завтра... Ось тільки це буде завтра, а не зараз.

Риль прикрила очі, цілком зосередившись на теплі, що охопило її руки. Це тепло допомагало забути про тіло, яке роздирало від болю.

– Що тут відбувається? – голос короля, роздратованого другою безсонною ніччю, рознісся тюремними коридорами. – Хто вам дозволив вриватися в тюрму і

забирати наших злочинців?

– Злочинців? – голос Ластірана небезпечно завібрував, а очі почервоніли від гніву. – Ця дівчина наша гостя, і якщо вона помре – лише кров твого Роду змиє цю ганьбу. Клянуся Небом, так і буде!

У коридорі серед делегації перших осіб королівства повисла спантеличена тиша. Про подібну зацікавленість драконів справами людей ніколи не чули. Подумаеш, темна дівчина, навіть не красуня.

Риль кашлянула, привертаючи до себе увагу.

– Опустіть мене на підлогу, – тихо попросила вона.

– Ви впевнені? – поцікавився дракон.

– Так.

Риль поставили поруч і, притримавши за лікоть, не дали впасти.

– Ваша Величносте, – голос дівчини звучав сухо і рівно, – викрадення принцеси не проста справа. До неї ж не допускали випадкових осіб?

– Ні, – з подивом відгукнувся король, – тільки перше коло довірених мені людей.

– І в нього входив ваш брат? – скоріше ствердно, ніж питаючи, вимовила Риль.

– На що ти натякаєш, темна? – пролунав з-за королівської спини дзвінкий від сказу голос Харзера.

– Вона – не темна, – несподівано промовив незнайомец, який стояв поруч з королем. Його обличчя майже повністю було приховано під капюшоном, тому голос звучав трохи глухо.

– Що? – видихнули в натовпі.

Чоловік в плащі перестав перебирати намистинки на вервиці і скинув капюшон з голови. Брат Нііль виявився молодим чоловіком із суворим, трохи витягнутим обличчям, і такими ж суворими світлими очима. Він уважно подивився на дівчину, що стояла перед ним, і в його очах з'явився радісний смуток.

– Я відчуваю, корабель темних залишив слід в твоїй душі, але його змило перенесене страждання. Ти чиста, дитя. Я знімаю з тебе всі звинувачення.

Король розгублено покліпав очима:

– Радий, що все так вийшло, але нам потрібно розібратися з обвинуваченням проти мого брата. Або ти його знімаєш?

– Ні, я прошу вислухати мене.

За спиною мовчазною підтримкою стояли три дракона. Радник нахилився до короля і щось коротко прошепотів, той кивнув – нехай говорить. Війни з драконами допустити ніяк не можна. Ці крилаті тварини і каменю не залишать від його улюбленого міста.

– Говори, – кивнув він.

– Брате, – з благанням завив Харзер.

– Нехай скаже, адже вам нема чого турбуватися, чи не так? – підвів ризику Радник, затикаючи рот Його Високості.

– Ваша Величносте, що б сталося, якби принцесу не змогли звільнити? – почала Риль з непростого питання. Величність тут же невдоволено надувся.

– Я відповім, це не секрет, – ситуацію врятував Радник, – мій повелитель планував піти від земних справ, передавши правління брату. Дочка – єдине, що тримає його на троні після смерті ніжно коханої дружини.

– Тоді ваш брат – найбільш зацікавлена у викраденні особа.

– Та як ти смієш, тварюко! – обурення Харзера, нарешті, вихлюпнулося назовні. – Я люблю свою племінницю і ніколи не заподію їй шкоди.

– Брехня, – спокійно констатував Ластіран.

– Дракони вміють відчувати неправду, я чув про це, – зауважив Радник.

– У мене немає доказів, але вони зовсім поруч. Я впевнена, Харзер не боїться, що його можуть розкрити, тому обшук в його покоях добуде вам потрібні докази.

– А ми наполягаємо, щоб цей обшук пройшов зараз же, поки цей двоногий черв'як не встиг заховати докази, – голос дракона був сповнений відчутної загрози, – і якщо ви не покараєте його по справедливості за скоєний ним злочин, право покарання перейде до нас.

Король тяжко зітхнув.

– Погоджуйтеся, Ваша Величносте, – знову прошепотів йому Радник, – ці крилаті його все одно вб'ють, куди не заховай, а так, може, викрутимось.

– Добре, нехай буде обшук.

– А щоб він пройшов швидше і ефективніше, – хижо посміхнувся дракон, – я відправлю з вами свого брата Фестіграна. Його допомога не буде зайвою.

На цьому обидві групи розійшлися – кожна у своїх справах.

Глава 5

Незворушність дракони зберігали лише до екіпажу, що стояв за воротами палацу. На очах ошелешеної від такого нахабства охорони вони неспішною, повною гідності ходою перетнули двір. Всюдисущий Радник, що виник за їх спинами, махнув рукою – нехай йдуть...

– Жени, – крикнув Ластіран візникові, акуратно поклавши на сидіння стогнучу від болю дівчину.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/bobrova_katerina/ril-lyubov-drakona

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)